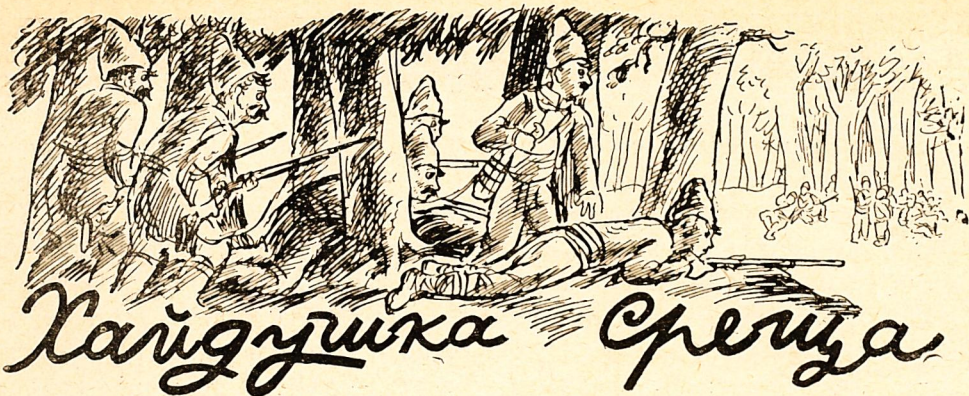

Пжпкитѣ на горскитѣ дървета набѣбнаха. Отъ върхаритѣ на клонетѣ се проточиха като зелени иглици млади листенца. Въздухътъ стана топълъ и чистъ. Слънцето оглеждаше съ златното си чело синитѣ върхове на Пирина и бързо топѣше натрупания снѣгъ. Долу, въ политѣ на планината, запѣпли пролѣтѣта. Минаха още нѣколко дни и по разбуденитѣ клони на гората заскачаха весели птичета.

Шестима пжтника, стегнати въ здрави цървули, облѣчени въ дебели шаечни дрехи, премѣтнахъ тънки пушки презъ рамо, съ по чифтъ сребърни пищови на поясъ и жълти кжси ятагани на бедра, продължаваха да скитатъ изъ гората. Очитѣ имъ шарѣха по всѣка горска пжтека, вираха се въ всѣки връхъ, заслушваха се въ всѣки шумъ, дебнѣха като котки въ долините и пакъ се рѣяха все по-дълбоко и по-дълбоко къмъ планината. Лицата имъ брадяха като на скитници цигани, а мустацитѣ имъ увиснаха още по-надолу. Понѣкога единиятъ отъ малката дружина се кач-

ваше на нѣкое високо дърво и дълго се оглеждаше, сякашъ бѣше орелъ, който дири плячката си. Или пжкъ всички, уморени и задѣхвани се качваха на остъръ връхъ, слагаха ржце надъ очи и се оглеждаха, като безпомощни кошути, на всички страни. На кждето погледътъ имъ достигаше, до небето се връзваха пиринскитѣ върхове. Тѣ бѣха обрасли съ гжсти зелени иглолистни гори, а само чукаритѣ стърчаха голи и самотни, изникнали сякашъ да спиратъ студенитѣ предпролѣтни вѣтрове.

Понѣкога, когато тая дружина се уморяваше да скита изъ дебри-тѣ на планината, спираше на нѣкоя горска полянка, или слизаше до зеленитѣ брѣгове на Струма. Тукъ се разхвърляха и съ часове почиваха.

— Дали ни излѣгаха ония овчари, дето ни казаха, че сж ги срещнали насамъ? — замислено подхвърляше единъ младъ, високъ момъкъ.

— Какъ ще ни лѣжатъ? Да сж ги видѣли само веднажъ или пжкъ само единъ човѣкъ, а то... Колко хора ни говориха за тѣхъ! И